

Slečna
Marlová

Joe Garcia

ZMIZELÉ DÍVKY

Splendidum družstvo

ZMIZELÉ DÍVKY

Slečna Marlová

JOE GARCIA

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

ZMIZELÉ DÍVKY

Slečna Marlová

Copyright © Joe Garcia, 2025

Cover © Splendidum družstvo, 2025

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2025

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-381-6 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-382-3 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-383-0 (PDF)

Obsah

Prolog

První kapitola

Druhá kapitola

Třetí kapitola

Čtvrtá kapitola

Pátá kapitola

Šestá kapitola

Sedmá kapitola

Osmá kapitola

Devátá kapitola

Desátá kapitola

Jedenáctá kapitola

Dvanáctá kapitola

Třináctá kapitola

Čtrnáctá kapitola

Patnáctá kapitola

Šestnáctá kapitola

Sedmnáctá kapitola

Osmnáctá kapitola

Devatenáctá kapitola

Dvacátá kapitola

Dvacátá první kapitola

Dvacátá druhá kapitola

Dvacátá třetí kapitola

Dvacátá čtvrtá kapitola

Dvacátá pátá kapitola

Dvacátá šestá kapitola

Dvacátá sedmá kapitola

Prolog

V prologu si připomeneme poslední kapitolu z e-kničky *Slečna Marlová: Záhadné vraždy*, abychom věděli, kde se naši hlavní hrdinové nachází.

* * *

Slečna Marlová vystoupila z vlaku do chladného objetí stanice Inverness, její dech zamlžoval vzduch. Cestovala daleko od svých únosců do klidného ticha Skotské vysočiny. Cesta byla dlouhá a namáhavá, ale příslib klidného života ji zásoboval energií. Zavolala si taxíka a nadiktovala mu adresu, kterou ji řekla Lila.

„Vy musíte být slečna Marlová,“ řekla žena s laskavou tváří a přízvukem hustým jako med, když dorazila Kristin na místo.

„Čekali jsme vás.“

Slečna Marlová se na ni překvapeně podívala. „Vskutku? A od koho jste věděla, že mám přijet?“

„Včera odpoledne, když jsem sbírala vejce, dorazil telegram,“ řekla paní Elliottová, „a v něm bylo zmíněno, že jste naší vnučce zachránila život, a proto vám máme poskytnou ubytování.“

Obálka byla v ubývajícím světle ostře žlutá, okraje lehce zmačkané od cesty. Jejím manželovi se při otevírání třásla ruka.

“Lila,” zamumlal sotva šeptem. “Naše Lila je naživu. A vůdce těch monster... je její otec.”

Paní Elliottové se oči zalily slzami. Vzala mu z ruky telegram a tiskla k hrudi. “Ach, díky bohu,” řekla třesoucím se hlasem. “Naše vnučka, snad ten oheň nikdy nepozná.”

Ženin manžel, pan Elliott, se vynořil za ní, něžný obr s ošlehaným úsměvem. Natáhl mozolnatou ruku. „Vítejte na Vysočině,” řekl hlasem teplým jako rašelinový oheň. „Máme pro vás nachystaný útulný pokojíček. Není to žádný přepych, ale je to domov.“

Slečna Marlová se zachvěla. Ona přece Lilu nezachránila, naopak uplávala a nechala ji v rukou zrzka, ale má smysl v této situaci něco říkat? „Lila žije!” přesto se rozplakala.

Manžele Elliottovi se na sebe překvapeně podívali a pozvali slečnu Marlovou do svého domu. Dostala chutný oběd a při čaji s výborným koláčem jim vše převyprávěla, co zažila na ostrově s Lilou.

Plakali nakonec všichni tři. Donesli ukázat fotografii své dcery Anabel. Kristin vydechla údivem nad krásou ženy a skutečně Lila jakoby ji z oka vypadla.

Farma Elliottových byla útulným útočištěm zasazeným do zvlněných kopců. Jak se dny natahovaly v týdny, slečna Marlová si zvykala na rytmus farmářského života. Vůně země a zvířat se stala uklidňující dekou, kterou se každé ráno přikrývala. Tiché noci byly

naplněny jemnou ukolébavkou vzdáleného jezera, což byl ostrý kontrast k kakofonii města, které opustila.

Bavilo ji se starat o domácí zvířata a že jich bylo – slepice, kachny, husy, dva čuníci, dvě krávy, tři koně, čtyři psy – od rána do večera bylo, co dělat. Slečna Marlová pocítila záblesk naděje, ale také záchvěv viny. Zaslouží si klidný život? Život, který si zvykla vážit, se jí najednou zdál nejistý, jako by se na obzoru schylovala bouře, která hrozila zničit její klid v duši.

Dny se krátily, vzduch byl svěžejší, jak podzim maloval Vysočinu do odstínů zlaté a karmínové. Slečna Marlová nacházela útěchu ve všedních pracích na farmě, fyzická práce ji uklidňovala uprostřed vířivých emocí a myšlenek. Přesto se stínu minulosti nemohla zcela vyhnout, ale zatím se zdálo, že ji nikdo nesleduje.

Jednoho mrazivého rána, když se nad poli vznášela mlha, se rozhodla navštívit Elgin. Něco ji do toho města táhlo. Toužila poznat i rušnější místa ve Skotsku. Velkoměsto nabízelo změnu tempa, možnost ztratit se mezi neznámými tvářemi a dlážděnými ulicemi.

Nastoupila do autobusu, srdce jí bušilo očekáváním nového dobrodružství, jakkoli malé by mohlo být. Když vystoupila z autobusu v Elginu, táhly se před ní dlážděné ulice lemované starobylými budovami, které šeptaly o staletích tajemství. V dálce se tyčila katedrála, tichý strážce bdící nad městem. Ale nebyla to vznešenost města, co upoutalo její pozornost. Byl to zvuk známého hlasu, který jí zmrazil krev v žilách a srdce se jí rozbušilo směsicí radosti a strachu.

Zahnula za roh a nevěřila svým očím. Uviděla detektiva Flynta, jehož vysoká postava se shrbila a kárala opilého cyklistu. Přežil

londýnský chaos a kulku, která ho měla navždy umlčet? Jeho oči se setkaly s jejími a ona v nich viděla šok. I on si myslel, že je mrtvá.

„Slečno Marlová!“ zvolal hlasem směsicí úlevy a úžasu.

„Nemůžu uvěřit, že jste to vy! Myslel jsem, že jste...“ Jeho hlas se odmlčel, nebyl schopen vyslovit ta hrozná slova.

„Detektive Flynte. To je překvapení, tak už chápu, co mě do tohoto města tak mocně táhlo, ale i já jsem si myslela, že vás navždy umlčeli. Díky bohu, že se tak nestalo.“

Pevně se objali, teplo jejich objetí ostře kontrastovalo s chladem ve vzduchu. Společně hledali útočiště v nedaleké kavárně, jejíž okna se zamlžila příslibem tepla a šálku čaje.

Flynt vypadal unaveně, vrásky na tváři se mu prohloubily, oči měl ustarané.

„Suspendovali mě a důrazně mi bylo řečeno, že pokud se odsud hnu, tak dopadnu jako vy,“ řekl drsným hlasem. „Báli se mě zabít, protože za mnou někdo stál. Mám anděla strážného a asi tuším, kdo to je, ale to už je jedno. Bože, jak rád vás vidím a doufám, že ve Skotsku si dáte už pokoj a necháte záhady záhadami.“

„Tak to mi můžete upřímně věřit, že se nebudu už do ničeho zaplétat.“

„A víte, co se stalo s tím vědcem, s kterým novinář Anderson natočil rozhovor na DVD?“ zeptal se náhle Flynt.

Slečně Marlové se sevřel žaludek. Doufala, že nechá svou minulost za sebou, ale zdálo se, že osud měl jiné plány. „Co se stalo s tím vědcem?“ zeptala se s hrůzou z odpovědi.

Flyntův výraz se zachmuřil. „Měl nehodu. Dva dny po odvysílání toho dokumentu s jeho prohlášením o smrtícím paprsku a mimozemšťanech jeho auto sjelo ze silnice.“

Tíha jejího rozhodnutí jí těžce dopadla na bedra. Vynesla příběh tohoto muže na světlo a tím možná zpečetila jeho osud. V duchu si slíbila, že se do takových věcí už nikdy nebude vměšovat, že nechá mrtvé odpočívat a živé žít v míru. Ale když popíjela čaj a sdílela své příběhy, teplo kavárny a útěcha starého přítele začaly tavit ledové odhodlání v jejím srdci.

Možná toho mohla udělat ještě víc, ne kvůli minulosti, ale pro budoucnost. A tak se začala odvíjet nová kapitola jejího života ve Skotsku, naplněná jak příslibem míru, tak neotřesitelným lákadlem tajemství, která se skrývala těsně pod povrchem.

První kapitola

„Jdeš pozdě, Flynte,“ zabručel statný seržant, když orazítkoval nějaké papíry.

„Promiňte, musel jsem trochu... zácpa na silnici,“ odpověděl muž s pokrčením ramen, jehož londýnský přízvuk ostře kontrastoval s tichou stanicí v Elginu ve Skotsku.

Seržant si prohlédl vysokou, neoholenou postavu před sebou v pomačkaném tvídovém obleku. Detektiv Flynt, kdysi chlouba Scotland Yardu, skončil jako strážník v zapadlém městě. Příběh o smrtícím paprsku způsobil v Londýně pozdvižení, obrazně řečeno vlnobití a vlny ho sem vyplavily.

„Chce vás vidět superintendent,“ řekl seržant důležitě a kývl hlavou ke dveřím jeho kanceláře.

Flynt si narovnal kravatu a vstoupil do tlumeně osvětlené místnosti. Plešatý, poněkud obtloustlý superintendent McDonald seděl za stolem zaplněným spisy s ponurým výrazem. Vzhlédl a stíny pod očima vypovídaly za vše.

„Flynte, máme tu zapeklitý případ,“ začal drsným, burácejícím hlasem. „Dvě mladé dívky, dvojčata, se před třemi měsíci ztratily z Elginovy akademie. U řeky Lossie v Elginu se našly jejich kola a...“ Odmlčel se a jeho pohled sklouzl k jediné, mrazivé fotografii. „A za

pět dní nato jsme jednu z nich našli... Zavražděnou a utopenou v té řece, kde se našly kola.“

„Dívky se ztratily z Elginovy akademie?“

„Neztratily se z Elginovy akademie, navštěvovaly ji. Chodily do třetího ročníku a bylo jim nebo doufám, že ještě jedné je 17 let.“

Flyntovi se sevřelo srdce. Klidné město Elgin ještě nikdy nezažilo takový zločin, to věděl.

„Víte,“ začal pomalu, „já jsem z toho všeho vyšel, já... nevím, jestli jsem ten pravý.“

„Nebud'te, tak skromný. Váš pověst dobrého detektiva vás předchází a já s tím potřebuji pohnout, nebo mě místní sežerou. Mám ještě jinou důležitou práci a co nemám, tak někoho, jako vy, na kterého bych se mohl spolehnout.“

Detektiv Flynt polichocen se uklonil a řekl: „Nicméně si přesto myslím, že by se měl ujat případu někdo, kdo zná zdejší poměry a lidi lépe, než já a...“

„Hergot, neserte mě Flynte. Neříkejte mi, že hádat se s opilci, prostitutkami a feťáky vás baví víc, jak vyšetřovat vraždu.“

Flynt se stále tvářil, jakoby mu někdo šlápl na kuří oko.

Vrchní inspektor se naklonil dopředu, oči se mu zaleskly. „Najděte tu druhou dívku. Vyřešte tenhle případ. A já nejen očistím vaše jméno, ale povýším vás na inspektora a k tomu vám dám tučnou odměnu.“

„O to přece nejde...“

„Tak, sakra o co jde?“

„Už jsem vám to říkal.“

„Podívejte se, že na tom případě děláte, nikdo z těch nahoře nebude vědět, takže, když se vám nepodaří ten případ vyřešit, nikdo

vás za to nebude plísnit, ovšem já si samozřejmě vyslechnu... Budete mít volnou ruku, vemte si k sobě koho chcete, tak sakra, co mi řeknete?”

„Tak, co všechno o tom víme?”

McDonald se spokojeně opřel o židli, přesto jeho unavená tvář byla mapa plná vrásek. „Moc ne. Naposledy je viděli odcházet v den jejich zmizení z posledního vyučování. Obě bystré, slibné studentky Rachel a Rebeka McAllisterové, tak se jmenují. Rodiče jsou seriózní, otec šéfkuchař – vaří v jednom zdejší lepším hotelu a matka učí na základní škole. A nemusím vám vyprávět o tom, jak jsou moc zoufalí. Jiné děti neměli. Celé město je na nohou, a to díky jednomu pitomému novináři. Dejte si na něho pozor, jmenuje se John Ball.”

Flynt přikývl, mysl se mu už rozpálila. „Máme nějaké stopy?”

„Žádnou. Proto vás potřebuji. Máte... talent na takové věci. Způsob, vidět to, co ostatní přehlídnu.”

Flynt si vzpomněl na slečnu Marlovou, to vždy byla ona, co dokázala vidět to, co i on přehlídl. Ale s tím se nikdy nechlubil, i když měl často výčitky, že sbírá ovace za něco, co by náleželo slečně Kristin Marlové, ale ona o popularitu nestála, jen o to, zažít něco vzrušujícího, což ji ovšem nedávno málem připravilo o život.

V místnosti se na chvíli rozhostilo ticho, jediným zvukem bylo tikání hodin na zdi.

Detektiv mlčel a prohlížel si fotografii zavražděné dívky. Byla už ve značném rozkladu, tmavé vlasy byly nalepené na obličeji ohlodaném od ryb. Brrr, otrásl se.

Pak Flynt přikývl. „Dobře, najdu vraha, co zabil, tak mladé nevinné děvče.”

Vrchní inspektor mu podal spis. „Dobře. Začněte. Konečně slovo chlapa, který ve svém oboru byl jedničkou.“

Detektiv vzal spis a vydal se do chladných, šedých ulic Elginu. Na jeho bedrech spočívala opět tíha města a jejich naděje na vyřešení případu zmizení dvojčat. Jak se blížil k řece, cítil, jak se s každým krokem napětí svírá. Tichý šepot listí a vzdálené šumění vody, jakoby skrývaly tajemství, která potřeboval rozluštit. A když hleděl do temných hlubin, věděl, že to je zatraceně velká výzva.

Flyntovy myšlenky se vrátily do Londýna, a opět k ženě, která byla jeho důvěrníci a spojenkyní v jeho nejtěžších chvílích. Slečna Marlová se svým důvtipem a bystrým okem pro detail byla záchranným lanem v mlze jeho nejsložitějších případů. Přemýšlel, jestli mu může znovu pomoci. Vzpomněl si, jak utíkala z města, pronásledována stíny vlastní minulosti, a našla útočiště u rodiny Elliottových ve Skotské vysočině.

Detektiv se rozhodl slečnu Marlovou navštívit. Cesta do Invernessu byla dlouhá a klikatá, ale jak se kolem něj rozprostírala drsná krása Vysočiny, cítil zvláštní pocit klidu.

Druhá kapitola

Když dorazil k Elliottovu domku, našel slečnu Marlovou přesně takovou, jakou ji zná: vyrovnanou a bystrou, jejímž očím nic neuniklo.

Malý statek v objetí skotské krajiny byl útulný a manželé Elliottovi vřele detektiva Flynta přivítali. Slečna Marlová mu nalila šálek čaje a paní Elliottová donesla chutný koláč, zatímco se usadili, aby probrali případ.

Teplo čaje bylo vítanou úlevou od štiplavého chladu venku. Flynt ji vyložil pár detailů, které měl, a stránky spisu se mu třepotaly pod prsty. Rachel a Rebeka McAllisterové, obě premiantky ve své třídě, obě zapojené do různých klubových akcí a obě milované komunitou.

Slečna Marlová pozorně četla a prohlížela si fotografie utopené dívky.

„Co si o tom myslíte detektive, Flynte,“ začala, „jeví se mi, že tyto dívky byly prakticky svaté. Žádné neřesti, žádní nepřátelé a žádný zjevný důvod, proč by jim někdo chtěl ublížit.“

Přikývl a závažnost situace na něho těžce doléhala. „Ano, ale zpráva hovoří jasně: Rachel byla zavražděna a Rebeka je stále někde venku, pohřešovaná.“

Slečna Marlová si zamyšleně poklepala prstem na bradu. „A přesto se zdá, že o nich nikdo nemá co podstatného říct, ale máme zkušenosti, že pod svátostí se často ukrývá něco zlověstného.“

Flynt znovu přikývl, myšlenky se mu honily hlavou. „Přesně tak. Je to, jako by byly vykresleny tak, aby odvedly pozornost od něčeho jiného.“

Oba chvíli seděli v zamyšleném tichu, praskající oheň v krbu byl jediným zvukem v místnosti. Pak slečna Marlová znovu promluvila tichým hlasem. „Musíme najít tah štětcem, který do tohoto obrazu dokonalosti nepatří. Tam se skrývá pravda.“

Znovu si pročetla spis a pitevní zprávu, která poukazovala na skutečnost, že dívka po úderu do hlavy spadla do vody a utopila se. Náhle se zarazila a zvolala: „Panebože, Flynte.“

„Co se stalo?“ polekal se detektiv.

„Podívejte se na to,“ ukázala prsten na pitevní zprávu a četla, „mrtvola měří 186 cm a obě dvojčata měřily každá cca 158 cm, jak se uvádí ve zprávě o pohřešovaných. Víte, co to znamená?“

„Že utopená není Rachel, ale někdo jiný,“ vydechl Flynt.

Okamžitě vzal svůj mobilní telefon a zavolal superintendentovi McDonaldovi.

„Proč to komplikujete Flynte? Přece musíte vědět, že tělo utopené osoby se může zvětšit v důsledku procesu rozkladu a následné produkce plynů.“

„Samozřejmě vím, že jak bakterie rozkládají tělesné tkáně, hromadí se plyny, které způsobují nadýmání. Nadýmání, ale tady máme rozdíl ve výšce těla o 28 cm. Předpokládám, že rodiče identifikovali tělo.“

„Předpokládáte správně,“ odvětil suše McDonald.

„A taky předpokládám, že se rodiče při pohledu na utopenou dceru zhroutili.“

„Matka se zhroutila, otec uvedl, že sice dceru nepoznává, což není u utonulé požrané od ryb nic divného. Nicméně ji poznal, podle oblečení a zlatém řetízku na krku bez přívěšku, který ji darovali k narozeninám.“

„Musím mít jistotu, takže požaduji test DNA.“

„Proboha, ta holka je už pohřebná.“

„Žehem?“

„Jak to mám vědět, copak mám čas chodit na pohřby obětí zločinu!“

„Tak mi, aspoň zjistěte, jestli se nepohřešuje z toho období nějaká další dívka v jejím věku možná starší.“

„Pokud by to nebyla Rachel, jak mi vysvětlíte stejné oblečení a ten řetízek.“

„Podle zprávy měly dvojčata v den zmizení na sobě modré kalhoty, zvané rifle a černé trička s výstřihem do V. A když se koukám na fotky zesnulé, modré rifle jsou velmi zničené od bláta a černé tričko není do V.“

„Rodiče se mohli splést s tím tričkem, třeba nebylo do V, ale ten řetízek je jasný důkaz,“ nechtěl McDonald připustit skutečnost, že jde o jinou ženu.

„Ten řetízek mohla utopená třeba Rachel ukrást nebo ji ho Rachel darovala za nějakou službu. Je spousta možností, jak se ji dostal na krk.“

„Podívejte se, máte mobil a adresu rodičů Rachel, tak si tam zjistěte, co potřebujete a navíc vám pošlu SMS číslo na constabla

Hensonovou, ta vám podá informace o nezvěstných a další, které budete potřebovat. Naschle.“

Strávili hodiny probíráním spisu a hledali další detail, který by je mohl dovést k Rebece. Ale jak se setmělo a stíny se prodlužovaly, zjistili, že se k odpovědi ani o kousek nepřiblížili. Bylo to, jako by životy dívek byly pečlivě navrženy tak, aby po sobě nezanechaly ani stopy po problémech.

Flynt se cítil nesvůj. Tohle se nepodobalo žádnému případu, s nímž se kdy setkal. Absence jasného motivu a chybějící těla, to bylo velmi znepokojivé. Bylo to skoro, jakoby se dívky rozplynuly ve vzduchu. A k tomu ještě další mrtvá neznámá...

Slečna Marlová vzhledla od spisu s ponurým výrazem. „Jako první musíme navštívit jejich rodiče, potom školu.“

Flynt přikývl, vstal a shromažďoval papíry do úhledné hromádky. Venku hučel vítr, smutná připomínka naléhavosti jejich úkolu.

„No já si ještě zavolám Hensonové,“ namačkal číslo, které dostal od superintendenta McDonalda. Od příjemné ženy se dozvěděl, že v nedávné minulosti ani v této době nebyla v Elginu hlášena nezvěstná osoba. Zaslala mu kód k otevření webové stránky, kde byla databáze pohřešovaných osob ve Skotsku od roku 1957.“

Se slečnou Marlovou se loučil slovy: „Pokusím se objevit něco, co by nám neznámou přiblížilo. Budu mít do rána, co dělat.“

„Chcete s tím pomoci?“ nabídla se Kristin.

„Děkuji, ale já to zvládnu. Zítra odpoledne vás vyzvednu a pojedeme za rodiči zmizelých dívek.“

„Budu nachystaná. Na shledanou!“

Třetí kapitola

Slečna Marlová a detektiv Flynt jeli autem k domu McAllisterových, kde byly pečlivě upravené záhony, květiny v oknech, čistý bazén a pohodlné posezení z ratanového dřeva pod pártý stanem. Dům jako by zrcadlil fasádu dokonalosti města. Zazvonili na zvonek. Rodiče, pan a paní McAllisterovi, byli viditelně zoufalí, jejich tváře byly poznamenány bolestí z tisíce nezodpovězených otázek.

„Musíme si s vámi promluvit o Rachel,“ začal Flynt tiše, jeho hlas ostře kontrastoval s bouří, která se v místnosti schylovala. Ukázal svůj policejní průkaz a slečnu Marlovou představil jako svou asistentku.

McAllisterovi si je chvíli nedůvěřivě prohlíželi. Poté pan McAllister zaburácel: „Od kdy obyčejný strážník vyšetřuje vraždy?“

„O pomoc ve vyšetřování mě požádal superintendent McDonald, protože jsem v minulosti pracoval jako detektiv seržant ve Scotland Yardu a s vyšetřováním vražd mám velké zkušenosti.“

„No to je pěkné, ale proč děláte ve Skotsku obyčejného strážníka?“

„Protože,“ naštvála se už paní Marlová, „se detektiv Flynt zapletl do jednoho případu se státním zájmem a jako nepohodlný